

43- CHUYỆN HAI VỢ CHỒNG KẾ-DI-LA TỰ BÁN MÌNH ĐỂ THIẾT HỘI, HIỆN
TẠI ĐƯỢC QUẢ BÁO

Ngày xưa có một người tên là Kế-di-la, cả hai vợ chồng bần cùng khốn khổ, phải đi làm thuê để kiếm sống. Ông ta thấy một vị trưởng giả đem cả nhà đến chùa để làm đại thí hội, rồi anh trở về nhà, cùng vợ ngủ nghỉ, đầu anh gối lên tay vợ, tự suy nghĩ: “Vì tiền thân của ta không làm phước, cho nên ngày nay mới nghèo khổ. Như vị trưởng giả kia, thân đời trước đã làm phước, đời này cũng làm phước. Nay ta không có phước, đời tương lai chỉ thêm đau khổ. Nghĩ như vậy rồi lại sụt sùi buồn bã, làm rơi nước mắt chảy xuống cánh tay vợ. Người vợ hỏi chồng:

–Tại sao anh lại rơi nước mắt?

Đáp:

–Người ta nhờ tu phước nên thường được mọi an lạc, tự mình keo kiệt bần cùng, vì không tu phước, cho nên mới rơi lệ.

Người vợ nói:

–Anh rơi lệ thì có ích gì? Có thể anh hãy bán thân tôi cho người khác rồi lấy tiền để làm phước.

Người chồng nói:

–Nếu phải cùng bán cho người khác, thì thân của ta làm sao để tự sinh sống?

Người vợ nói:

–Nếu sợ không sống, không thấy được mặt, không thấy ngày ra, thì nay tôi cùng anh tự bán mình để làm công đức.

Bấy giờ vợ chồng cùng nhau đi đến nhà một người giàu, nói:

–Nay vợ chồng chúng tôi đem thân hèn hạ này xin đổi tiền vàng.

Chủ nhân nói:

–Muốn được bao nhiêu tiền?

Đáp:

–Muốn được mười đồng tiền vàng.

Chủ nhân nói:

–Nay ta giao tiền cho các người. Nếu sau bảy ngày mà các người không trả lại cho ta thì hai vợ chồng người phải làm nô tỳ cho ta.

Thưa:

–Như vậy là khế ước đã thành.

Họ mang tiền đến một chùa tháp kia, thiết lễ mở hội. Hai vợ chồng người ấy cùng nhau đãi gạo, khích lệ nhau:

–Ngày nay chúng ta cùng nhau ra sức để tạo phước nghiệp, ngày sau thân chúng ta thuộc về nhà người ta rồi, há lại buông lung ý sao?

Khi ấy hai vợ chồng ngày đêm siêng năng sắm sửa đầy đủ đến đầu ngày thứ sáu, vừa muốn mở hội, thì gặp vị vua nước ấy cũng muốn mở hội, đến để xin chúng Tăng thiết lễ. Chúng Tăng đều nói:

–Ngày đó, bốn tự đã nhận của người nghèo kia rồi, không thể đổi ngày được.

Nhà vua nghe rồi, liền suy nghĩ: “Họ là bọn người nào, dám cùng ta mà tranh việc mở hội?” Nhà vua liền bảo người đến nói với Kế-di-la:

–Người hãy tránh qua ngày khác.

Kế-di-la thưa:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Quả thật không thể tránh qua ngày khác được.

Nói qua nói lại như vậy đến ba lần, mà vợ chồng anh nghèo vẫn khư khư như trước. Nhà vua lấy làm lạ, cho nên tự đến chỗ Tăng phường, nói với vợ chồng người nghèo:

–Nay các người tại sao không để ngày sau mở hội, mà lại tranh mở hội cùng ngày với ta?

Đáp:

–Chỉ có ngày nay là chúng tội được tự do, còn ngày mai thì chúng tội thuộc về nhà của người khác, cho nên không thể mở hội được.

Nhà vua liền hỏi:

–Vì sao không được?

Vợ chồng người tự bán mình trả lời:

–Tại chúng thân tự nghĩ đời trước không tạo phước nghiệp, cho nên đời này mới bần cùng khổ sở. Nếu đời sau mà không tạo phước, e rằng đời sau sẽ khổ hơn. Vì cảm nhận việc này cho nên mới tự bán thân để đổi lấy tiền tài nhằm tạo công đức, ngõ hầu đoạn trừ khổ này. Cho đến sau bảy ngày, nếu không có tiền tài để trả cho người ta, chúng thân phải làm nô tỳ để trả. Nay đã sáu ngày rồi, sáng mai là hết hạn. Vì lý do ấy, cho nên thà chịu chết, chúng tội vẫn phải mở hội thiết trai.

Nhà vua nghe lời ấy hết sức thương xót, khen là chưa từng có, nói:

–Người là người hiểu rõ chân thực về nỗi khổ của sự bần cùng, có thể đem cái thân không chắc đổi lấy cái thân bền chắc, có thể lấy của cải không bền chắc đổi lấy của cải bền chắc, lấy cái thân mạng không chắc đổi lấy thân mạng bền chắc.

Do đó nhà vua liền chấp nhận cho vợ chồng anh nhà nghèo thiết hội. Nhà vua lấy y phục và ngọc anh lạc trên thân của mình và của phu nhân đem cho vợ chồng Kế-la, rồi vua lại cất mười tự lạc phong cho vợ chồng anh để vợ chồng anh làm phước.

Phàm người hay chủ tâm tu phước đức, thì hiện tại quả báo còn được nhiều như vậy, huống gì quả báo ở trong tương lai. Xem xét kỹ bài học này tất cả mọi người trong thế gian, nếu muốn thoát khổ phải siêng năng tu phước, đâu có thể nào lười biếng buông lung tình ý mà được.

M